



Да търгува повече му бѣше невъзможно. Нѣмаше, що да прави. Отиде той при главния доставчикъ на месо въ турската войска и му стана писарь.

Ето че се разболѣ сега пѣкъ попадаята. Лежа шестъ месеца болна и умрѣ.

Въ това време азъ вече бѣхъ оздравялъ отъ моята болестъ и искахъ наново да почна да служа въ черквата. Но духовникътъ ми запрети да служа 3 години, защото бѣхъ ходилъ да се лѣкувамъ при врачки и баячки.

Следъ 3 години духовникътъ ми позволи наново да служа. Сега пѣкъ владиката, който имаше да взема отъ сина ми 168 гр. лихва, се намѣси и ми съобщи да платя веднага дълга на сина си. Азъ не можехъ да го платя, защото нѣмахъ пари. Тогава той ми запрети да служа още 3 години.

А що изтеглихъ отъ другитѣ свещеници, мои другари? Споредъ обичая, тѣ трѣбваше да дѣлятъ съ мене всичко, каквото събираха отъ енорияшитѣ, макаръ и да не служехъ въ черква наравно съ тѣхъ. Това ги ядосваше и тѣ ме оскърбяваха и ми думаха: „Хранимъ те като просякъ, безъ да работишъ!“

И тѣзи свещеници, които ме оскърбяваха, бѣха все мои бивши ученици!

Така търпѣхъ оскърбление и срамъ цѣли 6 години!

Нова беда. Главниятъ доставчикъ на месо изпрати сина ми, заедно съ още единъ свой довѣренъ човѣкъ да купуватъ овце изъ пловдивско. Събраха около 20,700 овце и ги доведоха въ Котелъ. Дойде и самиятъ доставчикъ. Той разпреди синъ ми да откара 20,000 въ войската, а 700 най-отбрани овце остави въ града, та после ги продаде. Купиха ги двама котленски търговци.

Тѣ предадоха овцетѣ на свой човѣкъ да ги откара въ Одринъ и тамъ да ги разпродаде. Изъ пѣтя овчаритѣ, които карали овцетѣ, се скарали за нѣщо, и единъ отъ тѣхъ падналь убитъ. Мѣстната полиция се намѣсила, хванала овчаритѣ и ги затворила, а овцетѣ задържала.